

escoles... ensenyança... cultura...

PARVULARIS

Com tots sabem, aquí al poble hi ha tres llocs destinats a l'ensenyança preescolar. Dos d'ells emparats per l'Ajuntament, l'altre és exclusivament particular.

Sobre el seu emplaçament podríem dir que l'un cau al Rieral, a l'edifici de LA SALA, l'altre a les Escoles de La Sagrera, i el tercer, el particular, prop de l'Ajuntament, a la casa de E. Barbany «Parvulari Santa Eulàlia».

Anys enrera segurament ningú s'hauria imaginat que en el poble es pogués disposar de tres parvularis.

Si analitzem les causes, podrien ser, segurament, el desenvolupament dels pobles, l'augment d'habitants i la transformació que actualment s'acusa en la dona. Aquesta transformació es pot atribuir a la participació cada vegada més de la dona en la vida social, i en conseqüència forçosament ha de restar moltes hores allunyada de la llar, cosa que obliga a treure els nens de casa perquè les mares surten a treballar i no els poden atendre, cosa que abans no succeïa.

I també perquè l'ensenyança actual exigeix ja aquesta preparació preescolar, doncs els nens que entren als sis anys a E.G.B. sense passar previament per la preescolar, comencen ja amb desigualtat de condicions i a un nivell inferior als altres, cosa que se'ls podria notar al llarg dels seus estudis. Almenys així ho donen a entendre els pedagogs, com també diuen, referent a la llengua materna, que és precisament en els inicis de l'ensenyança on és més necessari que els nens puguin expressar-se lliurement i plenament amb la seva llengua.

Per assabentar-nos de com funcionen aquests parvularis, acudim per una banda al Grup de Pares de Pàrvuls que en aquests moments són els responsables més directes dels parvularis de l'Ajuntament, i per altra banda a la Sra. Dolors Barbany, professora i responsable del «Parvulari Santa Eulàlia».

GRUP DE PARES

1. —Com va ésser que es creessin aquests parvularis? Hi vàreu veure una necessitat? Quan fa?

—Naturalment, el fet que es creessin aquests Parvularis responia a una necessitat. Per les cases hi havia molts nens en edat preescolar.

El pla de l'E.G.B. diu que el nen ha de començar el primer curs als sis anys i que ha de saber llegir i començar a sumar. Llavors si no hi ha una Pre-escolar és impossible que aquest nen segueixi el curs sense problemes.

Vàrem obrir els Parvularis el curs 1972-73.

2. —Un parvulari es posa en funcionament molt fàcilment només amb uns pares que s'ho proposin, o al contrari, pot ser es necessita gent capacitada, tramitacions de papereig, permisos, etc.?

—Nosaltres el vàrem posar en funcionament molt fàcilment, sols proposar-s'ho fermament i no adormint-s'hi.

Durant tres cursos hem tingut els parvularis sense legalitzar. En començar aquest curs 1974-75, l'Ajuntament els va declarar Municipals i llavors la legalització, els tràmits i papereigs van anar a càrrec de l'Ajuntament.

3. —Si no és tan fàcil, ¿qui fa aquests treballs tan angoixosos?

—La feina que porta l'administració i organització, la fem uns quants pares que formem la Junta Gestora.

4. —Nombre d'alumnes o de pàrvuls del començament i d'ara?

—El primer curs es matricularen 52 nens, i aquest nombre s'ha incrementat fins a 73.

5. —Són ideals els llocs en quant a centres de barri, espais per a jugar, ambient sanejat, vegetació?

—L'ideal és la meta que procurarem assolir. En quant a centre de barris, en un poble com el nostre és molt difícil de trobar-lo. Ambient sanejat i espais per jugar, això sí. De

totes maneres el del Rieral encara no està acabat però sí projectat.

6. —Quants professors es necessiten?

—Depèn dels alumnes. Els pedagogs aconsellen un nombre de nens bastant reduït per professor. Sembla ser que un parvulista pot portar-ne bé uns vint. Nosaltres, amb una matrícula de setanta-tres alumnes tenim tres senyoretetes.

7. —Parlen castellà? Català?

—Parlen les dues llengües.

8. —És fàcil disposar de professors de pàrvuls?

—Sí; a nosaltres ens resulta més difícil perquè no podem pagar-los el sou que es mereixen.

9. —Tenen una preparació adequada els professors?

—Davant de la responsabilitat que comporta l'educació dels infants, és indispensable que la tinguin.

10. —Pels desplaçaments, no hi ha problemes?

—El fet dels desplaçaments sempre ha estat un problema al nostre poble. Nosaltres concretament hem tingut poques queixes. De tota manera agrairíem que qualsevol inconvenient ens sigui comunicat.

11. —Vosaltres n'esteu convençuts que els nens que no tenen preescolar quan són a E.G.B. poden acusar un endarrament respecte als altres? O és que els parvularis també estan de moda i la gent seguim la corrent?

—Nosaltres, estem plenament convençuts de la importància que té l'ensenyament preescolar per als infants. Acceptem també, la possibilitat que alguns pares vulguin seguir la moda, però aquesta vegada la moda haurà tingut utilitat.

12. —Sobre la llengua, què opineu? Vosaltres podeu veure i contemplar les reaccions dels vostres fills, i comparar, ja que hi han professors de les dues llengües...

—Diuen els entesos, que els primers anys d'escola (fins a tercer de Bàsica) l'ensenyament ha de ser en la llengua materna.

Ens explicava un pedagog, que una persona adulta, amb tres mil paraules, aproximadament, pot parlar bé una llengua. Hi ha persones que tenen una capacitat intel·lectual com per parlar-ne dues i tres i tal volta més. Ara bé, la capacitat de retenció d'un infant és molt inferior a aquesta xifra. Llavors queda molt clar que el nen passa un trauma per l'esforç que ha de fer en veure's obligat a parlar amb la Srta. una llengua que no és la que es parla a casa.

13. —Quina llengua prefereixen els pàrvuls?

—En aquesta edat l'infant possiblement encara no és conscient del dualisme lingüístic, i, lliure de prejudicis, prefereix la llengua en que s'expressa millor.

14. —Sobre l'aspecte econòmic no vull ficar-m'hi gaire, ja que el que és coneixedor d'aquestes empreses, sap que els que se'n cuiden no s'hi fan pas rics. Però semblaria que els comptes sí que haurien de sortir, vull dir almenys cobrir despeses, però no deu ésser així quan en el Ronsana passat, núm. 66, en la Secció de l'Ajuntament es deia que aquest havia pagat 34.700 pessetes per eixugar el dèficit de quatre mesos només. Equival això a dir que en un any teniu un dèficit de 100.000 pessetes. No pot ser això fins i tot carregós per l'Ajuntament?

—L'aspecte econòmic és desastrós.

Aquests Parvularis varen ser pensats, d'entrada, perquè econòmicament estessin a l'abast de tothom i aquí vàrem fracassar. Vàrem haver d'augmentar les mensualitats i encara no cobrim les despeses. Això sí que ha estat angoixós per nosaltres. Després de moltes gestions i converses amb l'Ajuntament, hem lograt que, fins el moment present, eixugués el dèficit. També hem rebut ajudes de la Caixa d'Estalvis de la Diputació, i Banca Catalana. Vàrem organitzar rifes, una per final de curs, i l'altre per Nadal. Malgrat tot, a mitjans del primer trimestre d'aquest curs vàrem haver de rebaixar el sou de les Srtes. (molt migrat ja; una cobrava dotze mil i les altres dues deu mil pessetes mensuals). Aquest fet, per la Junta, ens va ser molt desagradable i una mica